

ТРУДИХ СЕ НАПРАЗНО

Дейвид Уилкерсън
19 Декември 2005

Послание за всички онези, които имат чувството, че са се провалили

Това е послание за всеки, който живее с бремето на обезкуражението. Като погледнеш живота си, ти се обезверяваш от всичките провалени очаквания. Мислиш си, че не си свършил достатъчно в живота и като минава времето виждаш, че много обещания не са се изпълнили. Молил си се в продължение на години, но нещата, които вярваш, че Бог ти е говорил, не са се случили. Животът на хората около теб изглежда е наред, те се радват на изпълнението на много обещания, а ти имаш чувството за провал.

Като гледаш назад в живота си, ти си спомняш всичките трудности. Видял си отхвърляне. Обичал си Бог толкова много, че си дал тялото и душата си да Му угодиш, правейки всичко по силите ти. Но най-сетне е дошъл момента, в който си се убедил: „Трудих се напразно. Пропиях силата си за нищо. Всичко беше напразно.“ Сега в теб се прокрадва едно натрапчиво усещане и ти прошепва: „Пропусна голямата възможност. Въобще не си ефикасен. Животът ти е доказателство, че не си променил света ни най-малко.“

Ако имаш подобни чувства за провал, си попаднал в добра компания. Всъщност, стоиш сред духовни гиганти.

Много велики Божии слуги в историята чувстваха, че са се провалили в призова си

Пророк Илия погледна живота си и извика: „Господи, отведи ме у дома. Не съм по-добър от бащите си, а всички те се провалиха. Моля те, убий ме. Всичко беше напразно.“ (перифразирано). Ами цар Давид? Той беше толкова обезверен поради онова, което считаше за пропиляно помазание в живота си, че искаше да отлети като птица на усамотено място: „Да бих имал криле като гълъб... Ето, щях да избягам далеч, щях да живея в пустинята.“ (Псалм 55:6-7)

Дори и великият апостол Павел трепереше от страх при мисълта, че е прекарал живота си като безполезен работник. Той писа на галатяните: „да не би да съм се трудил сред вас напразно.“ (Галатяни 4:11)

Джон Калвин, един от бащите на Реформацията, е имал същото ужасно преживяване. Той казва в последния си час: „Всичко, което съм направил, е без стойност... Злият радостно ще се хванат за това слово. Но аз го повтарям отново: Всичко, което съм направил, е без стойност.“

Свети Бернар също преживял ужасно униение. Той написал в последните си дни: „Провалих се в мисията си... Думите и писанията ми са провал.“

Дейвид Ливингстън беше един от най-продуктивните мисионери, успехите му се признават дори и от невярващия свят. Ливингстън отворил Африка за Евангелието като посял много семе и бил използван от Бог да събуди Англия за мисионерската работа. Той давал душа и тяло за да води буквално пожертвувателен живот за Христос.

Въпреки това в 32-та година на мисионерското поле, Ливингстън изразил същите ужасни съмнения като другите двама велики слуги. Той също мислел, че служението му било напразно. Биографът му цитира неговото отчаяние: „Всичко, което направих само отвори Африка за търговията с роби. Мисионерските общности не дават плод след 23 годишен труд. Цялата ни работа изглежда е напразна... Трудих се напразно.“

Един от великите мисионери, които са повлияли на живота ми, е Джордж Боуен. Животът му беше мощен пример, а книгата му „Разкрита любов“ е една от най-великите книги за Христос, които някога съм чел. Един човек – Боуен – станал мисионер след като оставил богатството и славата в Бомбай, Индия, в средата на 19 век. След като видял, че мисионерите там живеят доста по-добре от онези, на които служели, Боуен се отказал от мисионерската си заплата и заживял сред най-бедните. Той се облякъл като индийците и станал беден, заживял в скромни жилище, като понякога бил само на хляб и вода. Проповядвал по улиците в жегата, разпространявал евангелска литература и плачел за изгубените.

Този изключително посветен човек отишъл в Индия с огромни надежди да служи с Евангелието. И предал всичко на тази мисия – сърцето, ума и духа си. Въпреки това Боуен не обърнал нито един човек към Христос в продължение на повече от 40 години. Едва след смъртта му мисионерските общности открили, че той бил един от най-обичаните мисионери в нацията. Дори и езическите идолопоклонници гледали на Боуен като пример, за това какво представлява християнина.

Днес смирения живот и мощните думи на Джордж Боуен все още разпалват душата ми и душите на много други хора по целия свят. Въпреки това, както и много други преди него, Боуен преживял ужасно чувство за провал. Той писал: „Аз съм най-безполезното същество в църквата. Бог ме наказва с разочарования. Той ме връзва, след което ми позволява да падна. Бих искал да седна с Йов и да съчувствам на Илия. Целият ми труд е бил напразен.“

Някои читатели може да кажат: „Велики Божии мъже не бива да говорят така. Не трябва да имат подобни чувства дори . Това звучи като страх и неверие.“ Но така звучат много гиганти на вярата, велики мъже и жени, които имаме за пример на вяроност. Всички те имаха същото ужасно чувство: „Не постигнах нищо от онова, за което си мислех, че ме призовава Бог. Аз съм неудачник.“ Чува се ужасния звук на този език в собственото ми сърце.

Ще те шокира ли ако разбереш, че Исус преживя същото чувство, че е постигнал малко?

В Исая 49:4 четем: „А аз казах: Напразно съм се трудил, напусто и за нищо съм изтощавал силата си...“ Обърнете внимание, че това не са думите на Исая, който беше призван от Бог, когато вече беше възрастен. Не, това са думите на Христос, изговорени от Един „от скута на майка ми оповести името ми... Господ... който ме образува от утробата за Свой служител, за да върне при Него Яков и да се събере при Него Израил“ (49:1, 5)

Когато стигнах до този пасаж, пасаж, който бях чел много пъти преди това, сърцето ми се почуди. Не вярвах на това, което четях. Думите на Исус тук за „напразен труд“ бяха в отговор на Отец, който току що беше заявил: „Ти си Мой служител... в когото ще се прославя.“ (49:3). Четем изненадващият отговор на Исус в следващия стих: „Напразно съм се трудил, напусто и за нищо съм изтощавал силата си.“ (49:4)

След като прочетох това се изправих на крака в кабинета ми и казах: „Страхотно. Не мога да повярвам, че Христос беше толкова уязвим и изповяда на Отец, че изживяваше онова, което преживяваме и ние, хората. В човешкия си образ, Той се изправи пред същото обезкуражение, същото отчаяние, същата ранимост. Той имаше същите чувства, които имам аз в живота ми: „Не това си мислех, че ми е обещано. Пропилях си силата. Всичко е било напразно.“

Четейки това ме накара да заобичам Исус още повече. Осъзнах, че Евреи 4:15 не е просто клише – Спасителят ни наистина се вълнува от слабостите ни и е бил изкушаван по всички начини, по които сме изкушавани и ние, но без да съгреша. Той е познавал същото изкушение от Сатана, чувал е същия обвинителен глас: „Мисията ти не е свършена. Животът ти е провал. Нямаш с какво да се похвалиш след всичкия си труд.“

Каква точно беше мисията на Христос? Според Исая тя беше да върне Израел отново при Бог, да отвърне племената на Яков от злото и идолопоклонството им: „да върнеш опазените от Израил“ (49:6). Историкът Йосиф Флавий описа състоянието на Израел по времето на Исус: „Израелският народ беше станал толкова зъл и корумпиран по времето на Христос, че ако не ги бяха унищожили римляните, Бог щеше да прати огън от небето, както в древността, за да ги унищожи.“ Накратко, Христос беше пратен като евреин сред евреи, за да избави Божия народ от силата на греха и да освободи всеки роб.

Исус свидетелства: „Направи устата ми като... излъскана стрела, скри ме в колчана Си.“ (49:2). Отец Го беше приготвил като основа на света. И задачата дадена на Христос беше ясна: „Направи устата ми като остър меч“ (49:2). Исус трябваше да проповядва слово като двуостър меч, който щеше да прониже и най-твърдите сърца. И така Христос дойде в света, за да изпълни Божията воля като съживи Израел. И Той направи точно това, което му беше заповядано – не каза нито дума, не извърши нищо, което не му беше заповядано от Отец. Исус беше в самия център на Божията воля, беше Му дадена абсолютна власт и най-силното послание. Но Израел Го отхвърли: „При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха.“ (Йоан 1:11)

Помислете за това: Исус проповядва на поколение, което видя невероятни чудеса: отваряха се слепи очи, глухи уши започваха да чуват, куците прохождаха. Но Христовите чудеса бяха отричани и омаловажавани, а думите Му – пренебрегвани, не пробуждаха закоравените сърца на хората. Всъщност, проповедите Му ядосваха само религиозните секти. Собствените Му последователи решиха, че Словото Му беше твърде тежко и си отидоха от Него (виж Йоан 6:66). Накрая, дори и най-близките ученици, 12-те избрани, го изоставиха. А народът, когото Исус дойде да върне при Отец извика: „Разпни Го.“

Според човешкото разбиране Христос се провали буквално в мисията Си. Виждаме Го към края на служението Му да стои над Ерусалим и да плаче поради отхвърлянето на Израел, поради очевидния Му неуспех да ги събере, като че надеждите Му са разбити. „Ерусалиме, Ерусалиме... Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте! Ето, вашият дом ви се оставя пуст.“ (Матей 23:37-38)

Представете си болката, която трябва да е почувствал Христос при тези думи. Мога само да предполагам, но вярвам, че това беше момента, в който Исус извика: „Трудих се напразно.“ Представям си как Сатана Му прошепва в този момент: „Това е домът, който Ти беше призван да спасиш, а Ти го опустоши.“

За един кратък момент Отец позволи на Христос да изпита човешкото отчаяние породено от чувството за провал: „Дадох всичко от себе си, труда си, покорството си. Какво повече можех да направя, за да спася тези хора? Целият ми труд беше напразен.“ Той почувства онова, което чувства всеки велик Божии воин през вековете – изкушението да се самообвиниш при провал когато ясната задача от Бог изглежда неизпълнена.

Защо Исус или който и да е мъж или жена биха изговорили толкова отчаяни думи: „Трудих се напразно?“

Как можа Самият Божии Син да направи такова изявление? И защо цели поколения верни вярващи са изговаряли такива разочароващи думи? Всичко това е поради сравнението между малките резултати и големите очаквания.

Може да си мислиш: „Това послание звучи така все едно се отнася само за служители или за онези, които са призвани да извършват велики дела за Бог. Мога да разбера ако то се отнася за мисионери или Библейски пророци. Но какво общо има то с мен?“

Истината е, че всички ние сме призвани с една голяма, обща цел и едно служение: да бъдем като Исус. Призвани сме да растем и да станем като Него, да се променяме според Неговия образ. Не можеш да бъдеш християнин докато това не е твоя призив, твоята единствена цел в живота: „Искам да приличам все повече и повече на Христос. Искам да бъда свободен от егото си, от всички човешки амбиции, от всяка ревност, нетърпение, лош характер, от това да мисля лошото на другите. Искам да бъда всичко онова, което Павел казва, че трябва да бъда ако ще ходя с вяра и любов. Господи, сърцето ми копнее да бъде като Теб.“

Какви високи очаквания! А ти имаш всичките Божии обещания на твоя страна. Държиш двуострия меч на Божието Слово в ръка и имаш цел в сърцето си да бъдеш като Исус. Така че работиш, за да бъдеш като Него.

Не след дълго започват да настъпват някои чудесни промени. Ставаш по-търпелив. Потискаш всяка плътска реакция, която се надига у теб и си казваш: „Това не ми прилича на Исус.“ Приятелите и семейството ти, съседите и колегите забелязват, че си станал по-учтив. В състояние си всяка вечер да се радваш на победата от деня и се поздравяваш: „Успях! Днес бях по-учтив. Това беше ден, в който приличах на Исус.“

Преди няколко месеца написах послание озаглавено „Призван да бъдеш като Христос“. В него написах, че христоводобието започва с това да бъдем като Исус към най-близките ни. Ако си женен, най-близкият ти човек е жена ти. Така че аз се опитвах да приличам на Христос най-вече в брака си. И работих по въпроса, опитвайки се да бъда по-търпелив, разбираещ и грижовен.

През първата седмица се борих да потуша избухване след избухване. Продължавах да си напомням: „Исус не би направил това. Той не би казал онова, което искам да кажа. Така че няма да направя това. Ще бъда като Него.“

В края на седмицата попитах жена ми, Гуен: „Виждаш ли по-голяма част от Исус в мен?“ Тя отговори: „Да, виждам.“ Бях окуражен. Помислих си: „Това е! Най-после, след всичките тези години, открих какво е необходимо, за да приличаш повече на Исус.“

Последва най-лошата седмица. Аз изгубих христоводобието си във всяко отношение. В края на седмицата попитах Гуен: „Как ме оценяваш сега?“ Тя каза: „По-скоро като Павел.“

Бих искал да ви кажа, че всеки ден, по всякакъв начин, аз ставам все повече като Исус. Но човешката ми борба в плътта да бъда като Христос просто не даваше резултати. А истината е, че тя никога няма да даде резултати. Все още се боря с нехристоводобни мисли, думи и чувства. Плътта ми не е в състояние да отхвърли плътта. Това може да направи само Светия Дух: „Ако чрез Духа умъртвявате действията на тялото, ще живеете.“ (Римляни 8:13). С две думи – да копнееш за силата на Светия Дух е единствения начин наистина да станеш като Христос.

Обикновено изпадаме в отчаяние по време на битката ни с плътта. Изкушавани сме да мислим: „Бях призован, помазан, добре обучен от благочестиви служители. Как мога да продължавам да имам такива плътски мисли?“ Ние понякога се предаваме на същите мисли, които са отеквали в продължение на векове сред Божите хора: „Трудиш се напразно. Изгубих цялото си време и сила. Не видях онова, което ми обеща Бог. Не успях да доведа мислите и делата си доникъде.“

Попитайте всеки младеж, който се отклонява от Христос защо е охладнял към Него

Ако попитате някой млад мъж или жена: „Защо си се върнал към старите си пътища?“, ще чуеш една и съща демонична лъжа посадена в ума им: „Дадох най-доброто от себе си – молих се и четях Библията. Ходих на църква и свидетелствах на приятелите ми в училище. Положих всички усилия да живея праведно. Но никога не получих чудото, от което се нуждаех. Молитвите ми останаха без отговор и аз не бях освободен. След всичко това аз се провалих. Не можах да се отърся от мисълта, че плътта ми никога няма да се промени. Това беше просто загуба на време. Почувствах, че всичко, което някога бях направил, е напразно.“

Ами праведните им родители, бащите и майките, които са се молили за отстъпващите от Христос деца толкова прилежно? Бог им е дал обещания и те са се прилепили за тях, плачейки към Него с вяра. Но времето минаваше, а децата им не откликваха. Сега тези посветени светии преживяват същата ужасна лъжа: „Ти си неудачник, трудиш се напразно. Пропилял си всичките тези години. Битката само дето те изтощи. Никакъв друг резултат.“

Много хора, които четат това послание са отчаяни поради това, че не са видели обещанието, което им е дал Бог. Те не ревнуват за това, че Бог е благословил други хора. Не се сравняват с някого, който се радва на чудо. Не, те гледат собствения си живот. И сравняват онова, което вярват, че им е обещал Бог с това как изглеждат нещата в този момент. За тях живота изглежда пълен провал.

Когато разглеждат ходенето си с Исус съвсем честно, изглежда имат малък прогрес. Направили са всичко, което им е казал Бог, никога не са се отклонявали от Словото и заповедите Му. Но с времето, всичко, което виждат, е провал. И сега са съкрушени, наранени в духа. Мислят си: Господи, всичко това напразно ли беше? Дали пък не послушах неправилния глас? Измамен ли бях? Мисията ми унищожена ли е?“

Има две неща, които искам да ви кажа с това послание

Преди всичко вече знаеш от Исая 49 глава, че Господ познава борбата ти. Той я е водил преди теб. И не е грях да имаш такива мисли или да бъдеш съкрушен от чувството за провал от несбъднатите очаквания. Самият Исус преживя това и остана без грях. Второ, много е опасно да позволиш на тези адски лъжи да измъчват и разпалват душата ти. Исус ни показва начина, по който можем да излезем от подобно отчаяние: „ Напразно съм се трудил... Но наистина правото ми е у ГОСПОДА и наградата ми е у моя Бог.“ (Исая 49:4). Еврейската дума за „право“ тук е „присъда“. Христос казва: „Последната присъда е на Отца Ми. Само Той може да отсъди всичко, което съм направил и дали съм бил ефикасен.“

Бог ни призовава чрез този стих: „Спри да съдиш себе си за работата, която вършиш за Мен. Не ти е работа да съдиш колко ефективен си бил. И нямаш право да се наричаш неудачник. Още не знаеш какво влияние имаш. Просто не можеш да видиш благословенията, които ти предстоят.“ Всъщност, ние няма да разберем много от тези неща, докато не се изправим пред Него във вечността.

В Исаия 49 глава Исус чу Отец да казва: „И така, Израел не са се събрали все още. Да, Аз Те призовах да събереш племената, а това не се случи така, както Ти си го представяше. Но този призив беше нещо малко в сравнение с онова, което ще имаш. Това е нищо в сравнение с онова, което имам за Теб. Сега ще Те направя светлина за целия свят. Израел ще се съберат в крайна сметка, това обещание ще се изпълни. Но Ти ще бъдеш светлина не само за евреите, но и за езичниците. Ще донесеш спасение за цялата земя.“

“И сега, казва ГОСПОД, който ме образува от утробата за Свой служител, за да върна при Него Яков и да се събере при Него Израил — защото съм почитан в очите на ГОСПОДА и моят Бог е силата ми — да, Той казва: Малко е да Ми бъдеш служител, за да изправиш племената на Яков и да върнеш опазените от Израил — ще те дам за светлина на народите, за да бъдеш Моето спасение до края на земята.” (Исаия 49:5-6)

Скъпи светии, докато дявола ви лъже, казвайки ви че всичко, което сте направили е напразно, че никога няма да ви се сбъднат очакванията, Бог в славата Си подготвя по-голямо благословение. Той е складира по-добри неща, по-големи от всичко, което можете да искате или да си представите.

Ние не трябва да слушаме повече лъжите на врага. Вместо това трябва да си почиваме в Святия Дух, вярвайки, че Той ще си свърши работата и ще ни направи да приличаме повече на Христос. А ние трябва да се изправим от отчаянието си и да стъпим на това слово: „Бъдете твърди, непоколебими, и преизобилствайте винаги в Господното дело, като знаете, че в Господа вашият труд не е напразен.“ (1 Коринтяни 15:58)

Дошло ти е времето да преуспееш в работата си. Господ ти казва: „Забрави за пораженческото ти мислене и остави миналото. Време е да се върнеш на работа. Нищо не е било напразно! Има още много за теб, така че спри да се вайкаш и се зарадвай. Не съм те изключил. Ще извърша много повече отколкото искаш или мислиш!“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[I Have Labored in Vain](#) / [Трудох се напразно](#)